

dig Uret, saa skal det ved disse Linjer siges, at Indførelse af en forbedret Slagtemetode just er saadan en Sag, som »der staar Kvinder bag«.

Der var en Mand i Folketinget i Fjor, som én Gang hævdede sin Stemme til Bedste for de ulykkelige umælende, men siden hørte man ikke mere dertil, maaske paa Grund af den forestaaende Dyrevenkongres — i Aar bliver der saa vist Anledning til at tage Kampen op — gid der da maa fremkomme et Resultat, og snart. — Hvor er det egentlig muligt, at man vedblivende daglig kan lade Tusinder af Dyr lide en langsom pinefuld Død, naar man har Midlet, Slagtemasken, til at ændre det! ja et Slag paa Panden forundes nok nogle af dem først, men mon dette Slag ikke ofte føres saaledes, at det helst skulde udelades? Med Svinene er der i alt Fald ingen Medlidenhed, de faar Trynen snøret sammen, saa generer deres Jammerhyl mindre, og saa skærer man ind i dem — det varer kun 10 Minutter, siger Slagteren, hvad rummer de 10 Minutter ikke af Kval for Dyret, endda ikke medregnet Dødsangsten, naar man skaanseløst lader det se sine Lidelsesfæller blive behandlet forud.

Det maa være Vanen, der har sløvet Samfundets Følelse paa dette Punkt, saa det tankeløst gør sig skyldigt i alt dette Dyrplageri. Det gaar vel de fleste som det gik Manden i en lille Fortælling fra et sønderjysk Blad: Først da han selv blev Vidne til et mishandlet Dyrs Klogskab, kom han til at overtænke, hvad han ofte havde set, men aldrig tidligere ænsset: det Udtryk af Smerte og Rædsel, der kunde ligge i saadant et stakkels slagtet, døende Dyrs Øje. Og al den Jammer kunde spares, naar man maatte faa en stræng Bestemmelse om Slagtemaskens Anvendelse overalt, maaske vilde man derved tillige blive vænnet til en skaansom Behandling af Dyrene i det Hele taget — det er stor Synd vedblivende at være ligegyldig paa dette Omraade.

Og saa er der jo Fiskene — hvor de bliver pint!

Fra Kredsene.

Aarhus.

Den 19. Septbr. afholdtes i Forsamlingsbygningens store Sal et Agitationsmøde for Kvinders politiske Valgret, som havde samlet mellem 4 og 500 Menesker. Talere var Redaktør Sigurd Berg og Frk. Helene Berg.

De to hver for sig vægtige Foredrag var saa indbyrdes forskellige, at de netop af den Grund udfyldte hinanden godt.

Hr. Sigurd Berg begyndte med at slaa fast, at danske Kvinder vil faa politisk Valgret i en nær Fremtid, for saa vidt som *ingen Grundlovsændring vil finde Sted, uden at dette sker*; men han udtalte tillige som sin faste Overbevisning, at *denne Lov maatte følges med andre, hvis man ønskede den fremmet saa hurtigt som muligt*. Forlangte man den vedtaget straks som noget for sig, vilde det betyde, at man derved spændte en Del af de Kræfter fra, der vilde trække til den rigtige Side, fordi de haabede paa samtidig at kunne gennemføre, hvad der for dem havde særlig Interesse.

Han paaviste, at Kvindernes Indflydelse i det offentlige Liv allerede *var* meget betydelig. Det galdt da om i stedse stigende Grad at benytte den givne Indflydelse.

Taleren udtalte, at Kvinderne skulde være velkomne som Mændenes Medarbejdere i det offentlige Liv.* Selv om han ikke ventede, at Samfundsarbejdet vilde foregaa under Former, der var væsentlig forskellige fra de sædvanlige, saa tænkte han sig, at Mændene dog kunde lære *noget* af Kvindernes Deltagelse i det politiske Liv (større Økonomi, mere Selvbeherskelse i Retning af at tale osv.). Han sluttede med at sige: »*Ingen Mand*, der kender Forholdene her i Landet, vil nægte Betydningen af Fællesarbejdet mellem Mand og Kvinde. Kvindernes Valgret er ikke blot en Kvindesag, men et *Retfærdigheds-* og et *Samfundsspørgsmaal*«.

Frk. Helene Berg talte om Betydningen af Valgretten som Kvindernes bedste Vaaben mod uretfærdige Samfundsforhold og mod den Ringeagt, som Kvinden saa ofte har været Genstand for fra Mandens Side, og som vil faa sit Dødsstød, naar hun som valgbar og valgberettiget kan staa ved hans Side samtidig med, at hendes Arbejde ikke betales ringere end Mandens.

Mange Røster udefra kaldte paa Kvinderne, for at de kunde være med til at raade Bod paa Samfundets Lidelser. Kvinderne burde da ruste sig for at yde den bedst mulige Indsats ved Indtrædelsen i det offentlige Liv. Det gjaldt om at dygtiggøre sig ved indgaaende Oplysning i Retning af, hvad der angaar vore Samfundsforhold, og det gjaldt om, at Kvinderne, som det ofte var udtalt, satte sig det Maal at højne den offentlige Moral; men det var dog ikke nok. Det, det kom an paa, var at *give sig selv*. Derfor maatte der af den enkelte Kvinde gøres et Arbejde, som virkede